

Reg. No. M. 2997.

தனிப்பிரதி 1 அணு

ஆசிரியர் :

யாழ்ப்பாணம்
தென்கோவை.

ச. கந்தையபிள்ளை
தமிழ்ப் பண்டிதர்,
சிலோன்.

REPUBLIQUE FRANÇAISE

Liberté - Egalité - Fraternité

VITTAGAM

LE REDACTEUR
TENKOVAI
S. CANDIAH PILLAI
TAMIL PANDIT
JAFFNA
CEYLON.

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

வித்தகம்

வியாழக்கிழமை தோறும் வெளிவருவது

நத்தம்போற் கேடு முளதாதஞ் சாக்காமே
வித்தகர்க் கல்லா லரிது.— குறள்.

VOL. I.

{ புதுவை, ஸ்ரீமுகவூலு தை மீ ௩௨ (18—1—34) }

No. 8

அப்பர் தேவாரம்

சாத்திரம்பலபேசஞ்சமக்கர்காள்
கோத்திரமுங்குலமுங்கோண்டென்செய்வீர்
பாத்திரஞ்சிவமென்றுபணிதிரேன்
மாத்திரைக்குளருளுமாற்பேறே.

இருந்துசொல்லுவன்கேண்மின்களேழைகாள்
அருந்தவந்தருமஞ்செழுத்தோதினல்
பொருந்துநோய்பிணிபோகத்தரப்பதோர்
மருந்துமாகுவர்மன்னுமாற்பேறே.

சாற்றிச்சொல்லுவன்கேண்மின்றரணியீர்
ஏற்றின்மேல்வருவாங்கழலேத்தினல்
கூற்றைநீக்கிக் குறைவறுத்தாள்வதோர்
மாற்றிலாச் செம்போனுவர்மாற்பேறே.

உ
திருவருள் துணை

காலமுண்டாகவே காதல்
செய்துய்மின் கருதரிய
ஞாலமுண்டானோடு நான்முகன்
வானவர் நண்ணரிய
ஆலமுண்டானெங்கள் பாண்டிப்
பிரான்தன் னடியவர்க்கு
மூலபண்டாரம் வழங்கு
கின்றான்வந்து முந்துமினே.
(திருவாசகம்.)

வித்தகம்

புதுவை.
ஸ்ரீ முக தை மீ 5உ

தமிழ் நெடுங்கணக்குத்
திருத்தத் தீர்மானம்

சின்னாள் முன்னர்ச் சென்னைமா
நகரில் கூடிய தமிழ் அன்பர்
மகா நாட்டாருள்ளே “தமிழ் நெடுங்
கணக்குத் திருத்தத் தீர்மான”க் குழு
வினர்க்குப் “புதுவைத் தமிழன்”
செய்து கொண்ட விண்ணப்பம்
“வித்தகம்” இல 6 பக்கம்” இல் மிளிர்
கின்றது. அவ்விண்ணப்பத்தில் கூறப்
பட்டவாறு தற்காலச் சமய நிலைக்கு
ஒப்ப உயிர் பன்னிரண்டும் போதும்
என அமைந்துவிட்டால் (றிப்போர்ட்
டை ஒரு நொடியில் பூர்த்தி செய்து
விட்டால்) யாது சங்கடமும் இல்லை.

ஏனெனில், மெய்யை விட்டு உயிரோடு
நின்றுவிட முடியுமானால் லௌகீகமும்
இல்லை; பாரமார்த்திகமும் இல்லை. பின்
னர் எஞ்சியது என்ன? சர்வ சூனியந்
தான். இது நிர்க்க.

ஆலவாயில் அவிர்சடைக் கடவுளா
கிய இறையனாரும், ஒலிகட்கெல்லாம்
பிறப்பிடமாகிய நாதபீடத்தை அது
பவமாய் உணர்ந்த தத்துவப் பெரியா
ராகிய அகத்தியனாரும், பழைய நூல்
எனப் பொருள் பிம் “தொல்காப்பி
யம்” யாத்த கிழவனாரும் வரையறு
த்து உரைத்த இலக்கண வரம்பினை
உடையதும் அரிய பெரிய தெய்வ
மறைகள் பலவற்றை உடையதும்
ஆராய்ச்சி வல்லுநர் என்பார்க்கும்
எட்டாத அளப்பரும் பல்லாழி
தொட்டு இயற்கை நிலை மாறாது
மேம்பாடுற்று மிளிர்வதுமாகிய அமிழ்
தனைய தமிழ் மொழியின் மாண்பு
கண்டு அதனை மேலும் மேம்படச்
செய்யுமாறு சூழ்ச்சிகள் பல புரிந்து
மகாநாடு கூட்டிய “தமிழ் அன்பர்”
பரோபகாரப் பண்பு விவக்கம்பால
தன்றே! அம்மகா நாட்டில் “தீர்மா
னங்கள்” பலவற்றையும் ஏகமன
முடையராய் இனிது நிறைவேற்றி
விட்டனர் எமது தமிழ் அன்பர்கள்.
அவற்றுள் “தமிழ் நெடுங்கணக்கில்
சீர்திருத்தம்” என்பது இறுதித்
தீர்மானமாய்—மகா நாட்டுச் சித்தார்
தமாய் மன்னி நிற்கின்றது. இந் த
இறுதித் “தீர்மானம்” தமிழ் அன்னை
யின் இணையிலாத் தனியுருவைப் பாழ்
படுத்தி மற்றைய தீர்மானங்களையும்
பயனிலவாக்குகின்ற தென்பது அத்
தமிழ் அன்னையின் உழுவல் அன்பி
னர் என வெளிப்பட்டுப் பிறரையும்
அத்தகைய அன்பு நெறியில் ஈடுபடு
மாறு அறைகூவி நின்று மகாநாடு
கூட்டிய மேதாவினார்க்கும் புலப்ப
டாது போயிற்றே என்பது தான்
கவலைக்கு இடமாகின்றது. ஆயினும்
இன்றோரன்ன தீர்மானமும் உலகி
யலே என ஒருவாறு அமைந்து அவ்
உலகியலை உணர்த்து முகத்தால் உண்
மையையும் ஒரு சிறிது கூறி, அவ்

வுண்மை கடைப்பிடித்து ஆன்றோர்
ஆசாரம் பாதுகாத்து ஒழுக்கி இத்த
கைய விபரீதமான “தீர்மானம்”
களால் தமிழ் அன்னையைப் பாழ்படுத்
தாது வாளாங்கு வதியுமாறு அன்
னரை மிக்க பணிவுடன் வேண்டிக்
கொள்வதும் அவசியமே ஆகின்றது.

சரீரம் அரித்தியம். சரீரத்துக்கு
இன்றியமையாத உணவும் அரித்தியம்.
இணைவிழைச்சம் அரித்தியம். சுருந்
கச் சொல்லுமிடத்து “மண், பெண்,
பொன்” இம்மூன்றும் அரித்தியம்.
ஆதலால் மாயா சொலுபவர்கள் நம்மை
மயக்கி நரகத்துக்கே ஆளாக்கிப் பாழா
க்கினிடம் என்பது ஆன்றோர் கொள்
கையும் உண்மையும் ஆம். இதனைச்
சகல மதத்தினரும் ஏக மனத்தராய்
ஆமோதித்து இத் “தீர்மான”த்தை
நிறைவேற்றி விட்டனர். நூல்கள்
மூலமாயும் வெளியிட்டு விட்டனர்.
இம்மாயா காரியமாகிய சரீரம் என்
னும் தன்னிலையும் உலகாதிமாயா காரி
யங்களாகிய (மண் பொன் பெண் என்
னும் ஈஷணத்திரயங்கள்) முன்னிலை
யும் பயனற்றன எனத்துணியப் பட்
டன வாதலால் அவைகளைப் பற்றிய
கவலை சிறிதும் இன்றி—பற்றுக்கோடி
ன்றி வாழ்ந்து மரணம் நேரிடும் காலம்
(அறிவு மயங்கி அழிவுறுங்காலம்) பற்
ற்ற இடம் ஒன்று தோன்றும் என
வும் உடனே, இம்மாயை வலையை
அறுத்து விட்டு, அப்பற்றற்ற இடத்
தில் ஒரேபாய்ச்சலாகப்பாய்ந்து அந்த
இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டால்
“அதுவாகி” விடலாம் எனவும் ஏக
மனத்தராய் ஆமோதித்து முடிந்த
முடிபாகிய இந்த இறுதித் “தீர்மான
த்”தையும் இனிது நிறைவேற்றிவிட்
டனர். இதுதான் உலகியல்—கஷ்டம்
சிறிதும் இல்லாத சலபமான மார்க்
கம் எனப் பலரும் கண்டுபிடித்து அக
மிகமகிழ்ந்து வாழ்ந்து ஒலிவரிவடிவங்
களால் ஆன்றோரால் பாஷை என
ஆக்கப்பட்டு அரண்செய்யப்பட்டது
ஒன்றைப் படித்து அப்பாஷையைக்
கற்றுணர்ந்த நிறைக்கு ஏற்ப—தம்
தம் அறிவிற்கும் ஞாபக சக்திக்கும்

ஏற்ப சில வியாசங்களையோ கவிசையோ வெளியிட்டுச் சில நடைநொடிபாவணங்களையும் கையாண்டு விதியினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட கால அளவு முடிந்தபோது மாண்டுபோகின்றனர் (உலக சம்பிரதாயம் நோக்கி) முத்தி அடைகின்றனர் என உபசரித்துக் கூறினும் ஆம்.

மேலே கூறிய தீர்மானங்கள் முழு வகையும் பொய் என்று கூற முடியுமா? உலகில் உள்ள சகல மதத்தினரின் பொதுக்கொள்கை இதுவே. இக்கொள்கையால் “சர்வமத ஐக்கியம்” பெறப்படுகின்றது அல்லவா? “ப்ரம்ம ஞான சபை” (Theosophical Society) என்பதும் இன்ன நீர்மையதே ஆதலால் “சர்வமத ஐக்கியம்” என்னும் முறையில் வெளியிடப்பட்டுக் கையாளப்பட்டுவரும் இன்றோரன்ன “தீர்மானங்”களுக்கு (சித்தாந்தங்களுக்கு) மாறாக “வித்தகம்” என்னும் ஞானசூரியன் சிலபல கூறி அனைவரையும் தெருட்டுவான் முயன்று பின் வருமாறு ஒலமிடுகின்றனன்:—

“அருமை வாய்ந்து பெருமையுடன் வதியும் எமது உடன் பிறந்த மக் “கான்! அந்தோ! கெட்டுப்போகாதீர் “கன்! காய்தல் உவத்தல் அகற்றி “உண்மையை ஆராய்ந்து பாருங்கள்; “நீங்கள் ஏகமனத்தராய் ஆமோதி “த்து நிறைவேற்றிய தீர்மானங்கள் “முழுவதும் தவறுடையன அல்ல. “எனினும் ஆன்றோர் வாக்கியங்களில் “புதைந்து மறைந்து கிடக்கும் இரகசி “யங்களை—மறை பொருள்களை—மறை “களைக் காணும் ஆற்றல் உங்களுக்கு “இல்லை. ஆதலால் நீங்கள் செய்து “கொண்ட தீர்மானம் படிநே! அத் “தீர்மானத்தால் வரையறுக்கப்பட்ட— “அரண் செய்யப்பட்ட—அதுட்டிக்கப் “பட்ட கொள்கைகள் அனைத்தும் “படிநுகளே! உலகம் மாயாசொரு “பம்—பொய்த்தோற்றம் என்று நீங் “கள் சொல்லுவது மெய்யே! ஆனால் “அதைப் புறக்கணிப்பது படிநே! “அம்மாயையை நிறை கண்டு பஞ்சீகர

“ணித்துத் தான்—உறவு செய் தான் “அதனை வெல்லவேண்டும்—வென்று “கரையேறவேண்டும் என்பதே “வேத உண்மை. இதனை அறியாது “அம்மாயை வலையில் அகப்பட்டு— “விதி வசப்பட்டு மாண்டபின் அம் “மாயை வலையை அறுத்து மேலே “கிளம்பிப் பாய்ந்து “அதுவாகி” விட “லாம் என நீங்கள் கூறுவது பொய் “யே—முயற்கொம்பே! இதுவே உய் “யுந்திறன் என அமைவது உங்கள் “அறியாமையே! ஆதலாற்றான் உங் “கள் தீர்மானங்கள் முழுவதும் தவறு “டையன அல்ல எனக் கூறினேன். “உண்மையை அறிவதென்றால் முடி “யாத காரியமே. அஃதாவது மிகக் “கடினமே! அறிந்தவர் கூறவே பிறர் “அறிய வேண்டும். வேறு தடம் “இல்லை.” என்று கூறி உண்மை இது எனக்காட்டி யாவரையும் உய்தியடையச் செய்வதற்கு ஆரம்பஞ் செய்கின்றான் எமது “வித்தக” ஞான சூரியன்.

மேலே கூறியது போலவே, “தமிழ் அன்பர் மகாநாட்டு” தீர்மானங்களும் முழுவதும் தவறுடையன அல்ல என்று கூறுகின்றோம். சீவர்கள் யாவராலும் காண்டற்கும் கருதற்கும் எட்டாததாய் அருமறை முடிபாய் உள்ள “ஒலி பீடம்” என்னும் தடத்தைக் கண்டு அதனாலாய பூரணமான அறிவின் பயனாகத் தத்துவப் பெரியாராகிய உத்தமர் உயிர் 12 எனவும், மெய் 18 எனவும், உயிரும் மெய்யும் சேர்ந்து பஞ்சீகரணிக்கப்பட்டு பெருக்கப்பட்டு 216 ஆயின உயிர்மெய் எனவும், உயிருமன்றி மெய்யுமன்றித் தனி இயல் பெற்ற உருவம் ஒன்று உளது எனவும் அதுவே ஆயுதம் எனவும் வரையறுத்து இவ்வெழுத்துக்களால் ஆயது ஒரு பாஷை என்று—தமிழ் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். இயற்கை முறையான் அமைந்த இத்தகைய மாண்புடைய எழுத்துக்களுள்ளே சிலவற்றை நீக்கிவிடவும் பிற சிலவற்றைப் புகுத்திவிடவும் இப்பொழுதை மகா நாட்டார் (கம்மிற்றியில்)

ஆலோசிக்கின்றனர் ஆம். என்னே உலகியல்!

216 எழுத்துக்கள் எப்படி வந்தன? உயிர் 12 ஏன்? அவை எப்படி வந்தன? அவை ஏழு என்றும் பத்து என்றும் ஏன் கூறப்படவில்லை? மெய் 18 ஏன்? அவை எப்படி வந்தன? ஆய்தம் என்னும் தனி இயல் பெற்ற உருவம் ஏன்? இவ்வினாக்களுக்கு விடை இறுக்கும் ஆற்றல் இம்மகா நாட்டாருக்குத்தான் “கம்மிற்றி” யாருக்குத்தான் உளதாயின் அவர் ஒலிவரிவடிவங்களில் சிலவற்றை அகற்றவும் பிற சிலவற்றைப் புகுத்தவும் உரிமை உடையர் என ஆம். 216 எழுத்துக்களுக்குக் காரணம் காரணமுடியாது அவற்றில் திருத்தம் செய்து விட முயலும் இப்பெரியார் 217-வது எழுத்தாகிய ஆயுத எழுத்தை மறந்து விட்டதன் காரணம் தான் என்னை? “அவ் எழுத்து எவ்வித பொருளும் “பயக்காத மூன்று சுழிகளாய் முக் “கோண வடிவமாய் அமைந்திருப்பது “எமது தமிழ்த் தாய்க்கே பெரிய “அவமானத்தை விளைத்து விடுமே” எனக் கருதினர் கொல்லோ? எழுத்துக்களின் இலக்கணம் இலக்கியம் இன்னவை என அறியும் ஆற்றல் இல்லாதார் தத்துவப் பெரியாரால் சேமித்துவைக்கப்பட்டனவற்றை அறுபவித்துச் சுகமடைய முடியாதபோது குற்றம் யாருடையது? பயனற்ற காரியங்களைத் தான் தத்துவப் பெரியார் எமக்குச் சேமநிதியாக வைத்து விட்டுப் போயினர் என்று கூறுவது தான் அறிவுடையோர் செயலாகுமா? பளா! பளா! நன்று! நன்று!

நான் ஒன்றுக்கு 21600 சுவாசங்கள் மனிதனிடத்தில் இருபாகமாக அஃதாவது உச்சுவாச நிச்சுவாசமாக நடைபெறுகின்றன என்று சாத்திரங்கள் முறையிடுவதற்கு ஒப்ப 216 என்னும் எண்ணுக்கும் 21600 என்னும் சுவாசங்களுக்கும் அன்னியோன்னிய சம்பந்தம் ஒன்று இருப்பதாகத் தெரியவில்லையா? சேர்திடத்தில் திசா

புத்தி வருடங்களுக்கு நாள் 360 என்று ஆன்றோரால் ஏற்படுத்தப்பட்டதற்கு ஒப்ப மனித சரீரத்தில் இருக்கும் முக்கியமான எலும்புகளின் தொகை 360 அல்லவா? மனித சரீர அமைப்புக்கு ஒப்ப (அண்டத்துக்கு ஒத்த தேபிண்டத்துக்கும் என்ற வாறு) ஒலிவரிவடிவங்கள், நட்சத்திரங்கள், நவக்கிரகங்கள், பஞ்சபட்சிகள் என்பனவும், வைதிகம் எனப்படும் வைத்திய சாஸ்திர உண்மைகளும் ஒன்றுடன் மன்றொன்று சம்பந்தம் உடையனவாகவே இருப்பதையும் இன்றோரன்ன விஷயங்கள் எல்லாம் முத்தியடைதற்கு இன்றியமையாதன என்பதையும் உணரும்பெற்றி உடையார் இப்பூவுலகில் உளரேல் அவரே “பக்குவர்” எனப்படுவர் என்பதில் எட்டுணையும் ஐயமில்லை. அண்டபிண்டங்கள் தம்முள் ஒக்கும் என்பது பின்வரும் பிரமாணங்களாலும் நன்கு புலப்படும்:

திருமந்திரம்

மேருநெடுமிக்கிடை பிங்கலை
கூருமிவ்வானி நிலங்கைக் குறியுறும்
சாரூத் திலைவனத் தண்மா மலயத்தா
டேறுஞ் சுழினை யிவைசுவ பூயியே.
(ஷெ. 9-ம் தந். பொற்புதிக்கூத்து செ. 9.)

கோயிற் புராணம்

வலங்கை மான் மழுவோன் போற்றும்
வாளர வரசை கோக்கி
அலைந்திடும் பிண்ட மண்டமவை சம
மாதலாலே
இலங்கை நேரிடைபோ மற்றை
யிலங்குபிங்கலையா நாடி
நலங்கிளரிமய நேர் போம்
நடுவுபோம் சுழினைநாடி.

திருவாதவூரர் புராணம்

1. எண்டரு பூதமைந்து மெய்திய
நாடி மூன்றும்
மண்டல மூன்றுமாகி மன்னிய
புணர்ப்பினிலே
பிண்டமு மண்டமாகும் பிரமனே
டைவராகக்
கண்டவர் நின்றவாறு மிரண்டி
லுங் காணலாமே.

தமிழ்ப் பாஷையை
ஏற்படுத்தியவர் யார்?

திருப்புகழ்

“.....
முத்தமி முடைவினை முற்படு
கிரிதனில் முற்பட எழுதிய
.....”
முதல்வோனே

எனவும்,

“.....
அருண தள பாத பதம்ம்
அநுதினமு மேதுதிக்க
அரியதமிழ் தானளித்த
மயில் வீரா.....”

எனவும் அருளப்பட்ட திருப்புகழின் பொருள் யாது?

பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் இருந்த அகத்தியனாரும், தோல்காப்பியனாரும் அல்லவா தங்கள் காண்முனையாகிய மக்கட்குப் பயன்படுமாறு தமிழ் இலக்கணத்தை வரம்புபடுத்தி வைத்தனர்? அவ் இலக்கணத்தைப் பின்பற்றி அல்லவா சங்கச் சான்றோரும் மற்றைய புலவர் திலகர்களும் பன்னூற்றுக்கணக்கான தமிழ் நூல்களை யாத்தனர்? இத்தகைய வரம்பை மாற்றுவதற்குத் தற்காலத்தவருக்கு நேர்ந்த மதிப்பொலிவின் மாண்பு தான் என்னை? இயற்கை முறையான் அமைந்த அரிய பெரிய வேத உண்மைகளையே தம்மகத்துக் கொண்டு மிளிர்கின்ற தமிழ் நெடுங்கணக்கில் சிலவற்றை நீக்கிவிட்டதான் ஒவ்வா தன சிலவற்றைப் புகுத்திவிட்டதான் இவர்கட்கு உளதாய உரிமை தான் என்னை? தமிழ் நெடுங்கணக்கில் உள்ள எழுத்துக்கள் பயன்றன எனக் கருதத்துணிவாரும் அத்துணிபுகொண்டு தடுமாற்ற வினைகள் புரிய முயல்வாரும் உளராயின் அவர் “உண்மை நிலக்குப் போறை” என்னும் தேவர்திருவாக்கிற்கே இலக்கியமாகித் திகழ்வார் என்பதும் மிகையாகுமா? ஆதலால் இன்றோரன்ன ஆபாச வினைகளில் கையிடத்துணிந்து தமிழ்

அன்னையின் உருவத்தைப் பாழ்படுத்தாது வாளாங்கு வதியும்படி எமது “தமிழ் அன்பர்”களை மிக்க பணிவுடன் வேண்டிக் கொள்ளுகின்றோம்.

இதுகாறும் கூறியவைகளால் “தமிழ் நெடுங்கணக்கு” என்னும் தமிழ் எழுத்துக்கள் இயற்கை முறையான் அமைந்து தத்துவப் பெரியாரால் வரையறுக்கப்பட்ட இலக்கண வரம்பினை உடையன என்பதும் அவற்றுட் சிலவற்றை நீக்கவோ புதியன புகுத்தவோ துணிதல் தமிழ் அன்னையின் இணையில் பேருருவைப் பாழ்படுத்த முயலுதலேயாகும் என்பதும் இன்றோரன்ன விபரீதச் செயல் தமிழ் அன்பராகிய அறிஞர்க்கு ஒரு சிறிதும் உரியதாகாது என்பதும் ஒருவாறு உணரத்தகும.

திருஞான சம்பந்தர்

தேவாரம்

பண். கோல்லி.

சந்துசேனனு மித்துசே னனுந்
தருமசேனனுங் கருமைசேர்
கந்துசேனனுங் கனகசேனனு
முதலதாகிய பெயர்கொளா
மந்திபோற்றி ரிந்தாரியத்தோடு
சேந்தமிழ்ப் பயனறிகிவா
அத்தகர்க் கெளியேனலேன்றிரு
வாலவாயரன் நிற்கவே.

(ஷெ. செ. 4.)

சுபம்.

தலையாய அறம்

(7-வது வாரத்தொடர்ச்சி)

ஒக்கல்:—பொருத்தல் எனப் பொருள் படும். பொருத்தல் என்பது போகமும் அகக்கருவி புறக்கருவிகளாகிய சுற்றமும் ஆம் நிறைகொண்டு அருந்தினால் அருந்தியது பொருத்தம் (பொருத்தல் உறவுபடும்) பொருத்தினால் அசுத்த பௌதிகத்தனவாகிய தூலத்துள்ள சாதலைத்தரும் அசுத்த நிறையாகிய பாசம் அணுஅணுவாய் அனத்தல் அடையும். இதனால் சரீரமும் அகக்

கருவி புறக்கருவிகளாகிய சுற்றமும் அமல மடைந்து வசப்படும்—உறவுபடும். அம் முன்னிலைகள் தன்னிலையாகும். போகம் நமக்குப்பகை. ஏன்? நிறைமுறை இன்றி நுகருங்கால் பிணி மூப்புச் சாக்காடுகளை விளைத்தலால் என்க. நிறைமுறையோடு நுகர்ந்தே போகங்களை நமக்கு உறவாக்க வேண்டும். மலபோகத்தை விமல போச மாக்கவேண்டும். தன்னிலைச்சிற்றின்பமும் முன்னிலைச்சிற்றின்பமும் நிறை முறையோடு கூடிக்குழைதலாற்றான் நிறைமுறையான இல்லற ஒழுக்கத்தாற்றான் பேரின்ப முளை அங்குரம் பெறவேண்டும். இயற்கை நெறி இதுவே. அன்றேல் பேரின்பத்தடம் புகுவதற்கு வேறு வாயில் ஏது? பின்வரும் வேதவாக்கு இவ்வண்மையை நன்கு புலப்படுத்தும்.

திருமத்திரம்

பயனுறு கன்னியர் போகத்தி னுள்ளே
பயனுறு மாதிரி பரஞ்சுடர்ச் சோதி
யயனெடு மாலறி யாவகை நின்றிட்
டியர்நெறி யாயொளி யொன்றது வாமே.
(ஷூ. 9-ம் தந். ஆகாசப்பேறு செ. 4)

விரிப்பின் மிகப்பெருகும். இவ்வண்மை வேறேர் அத்தியாயமாக விரித்து விளக்க படும். ஐம்புலங்களைச் சுற்றம் என ஆன்றோரும் கூறினர். “ஐம்புலக் கேளிரும் ஒரு வாய்ப்புக்கன” என்பது கல்லாடம். சுற்றமாகிய கருவிகள் நமக்குப்பகை. ஏன்? அசுத்தமானவையாதலாலும் நாம் விரும்பியவாறு அவை நடத்தலில்லையாதலாலும் என்க. சுற்றம் என்றால் என்னை? நமக்கென்று ஏற்பட்டதுசுற்றம் அல்லவா? அல்லஎனினும் அச்சுற்றம் நம்மை விடொ? அதன் பண்பு நன்றெனினும் தீதெனினும் நம்மைப்பற்றாது விடொ? இதனாலன்றோ மாணிக்க மணியாகிய நம் கண்மணி “தாமே தமக்குச் சுற்றமும் தாமே தமக்கு விதிவகையும்.....” என ஒன்றும் போதா அறிவில்களாகிய நமக்கு வற்புறுத்தி அருளியது. இவற்றால் “ஒக்கல்” என்னும் கருவிகளாகிய சுற்றம் “தான்” எனப்பட்டதன் உண்மை கண்டு கொள்க.

தான்:—அருந்தும் உணவு பொருந்துதலால் அகக்கருவி தாய்மையடையவே புறக்கருவியாகிய சுற்றமும் தாய்மை அடையும். அடையவே முன்னிலையெல்லாம் தன்னிலையாகும். தன்னிலை அசுத்த

மானதாயின் முன்னிலையும் அசுத்தமானதாயே தோன்றும். இது பற்றிபே வினை ரூபமாகிய முன்னிலை “தான்” எனப்பட்டது. இதுகாறும் கூறியன கொண்டு தென்புலத்தார் முதலியன “தான்” எனப்பட்டதன் உண்மையை நுண்ணுணர்வால் கண்டு தெளிக.

ஆங்கு:-(உணர்ந்த) அப்பொழுதே என்பது. தென்புலத்தார் முதலியன தன்னை யன்றி வேறில்லை என்று குருவருளால் உணர்ந்த ஒருவன் உணர்ந்த அப்பொழுதே மதிவவராக்கியத்தோடு மதிவினை என்னும் புதுவினையைத்தாழாது உருற்ற வேண்டும் என்பதனை உணர்த்தி நின்றது.

திருக்குறள்

“நாச்சென்று விக்குண்மேல் வாராமுனல்
[வின,
மேற்சென்று செய்யப்படும்”
(ஷூ. நிலையாமை செ. 5).

என்றாராகவின்! ஆங்கு என்பதனை அசை நிலையாக்கி, தென்புலத்தார் முதலியன தான் என்று உணர்ந்து ஐம்புலத்தாறு ஒம்பல் தலை என உரைப்பதும் ஒன்று. அஃது இத்துணைச் சிறப்பின்று என்க.

ஐம்புலத்தாறு ஒம்பல்:--ஐம்புலநெறியைக் காத்தல். அஃதாவது புரோஹி தனாகிய ஆசான் விதிகளை வழுவுறத்தாங்கி ஒழுக்கதலே ஐம்புல நெறியைக் காத்தல்—ஐம்புலன்களாகிய முன்னிலைகளில் செல்லும் பொறிகளை அறநெறியினின்றும் பிறழாமல் காத்தல்—அசுத்தஐம்புலவேடரைச் சுத்த நிறை பெறச்செய்யும் நெறியைக் கடைப்பிடித்து ஒழுக்கி அமலமாக்குதல் என அறிதல் வேண்டும்.

ஐம்புலத்து ஆறு என்பது தூல உடல் எனினும் ஆம். ஐம்புலங்களும் வெளிப்படுத்தற்கு—வியாபித்தற்கு—அதுபவிப்பதற்கு வழியாயுள்ளது தூலம் என்க. ஆறு—வழி. ஐந்துக்கும் இடமாகிய அசுத்தமான ஆறு ஆதாரங்களையுடைய தூலம் என்னும் அஃகாணி (அக்காணி) எனினும் அமையும். ஐந்து—பூதம், பொறி, புலன் என்பன. அசுத்தமான ஆறு ஆதாரங்களையுடைய தூலத்தை—அக்காணியை அமலமாக்கி அழிந்துபடாமல் காத்தலே ஒம்பல் என்பது. “கயிற்றும் அக்காணி கழித்துக்காலிடைப் பாசங்கழற்றி” என்பது திருவாய் மொழி. அசுத்தமான பூதம் பொறிபுலன்

களையும் அசுத்தமான கீழ் ஆறு ஆதாரங்களையும் அமலமாக்கி அழிந்துபடாமல் காத்தலே ஒம்பல் எனினும் ஆம். இன்னும் எவ்வாறு ஆழ்ந்து ஆய்ந்து உரைப்பினும் அவையெல்லாம் தூலத்துள்ள சாதலைத் தரும் அசுத்த நிறையை நீக்கி அதனை அமலமாக்கிக்காத்தல் என்னும் ஒரு பொருளே பயந்து நிற்பல் கண்டு கொள்க.

மேலே கூறிய முன்னிலைகள் எல்லாம் “தான்” என்று—சன்னை ஒழியவேறில்லை என்று குருவருளால் அறிந்த ஒருவன் செயற்பால தலையாய அறம் யாதெனின், யான் எனது என்னும் தற்சுதந்தரமாகிய முனைப்பற்று நின்று ஐம்புலத்தாறு ஒம்புதலேயாகும். அஃதாவது குருட்டுப் பார்வைபால் யான் எனது என்னும் முனைப்புற்று முன்னிலைக் கோரணிகட்கு ஆட்படாது மதிவவராக்கியம் என்னும் பெரு நிறை கொண்ட கருவியைக் கவசமாகப் பூண்டு குரு நெறி கடைப்பிடித்து ஐம்பொறிகளையும் ஐம்புலன்களில் நிறை முறையோடு செல்லவிடுத்து—அவற்றை நிறையோடு பஞ்சீகாணித்து—உறவுபடுத்தி அழுக்கை அழுக்கால் அகற்றதல் என்னும் இயற்கை முறைக்கு ஒப்ப அம்முன்னிலைகளைக் கொண்டே தன்னிலையைத் தாய்மை செய்ய வேண்டும்; பூதம் பொறிபுலன்களையும் ஆதாரங்களையும் தாய்மை செய்ய வேண்டும்; தூலத்தை அமலமாக்க வேண்டும் என்க. “அடல் வேண்டும் ஐத்தன் புலத்தை” என்பது தேவர்வாக்கு. இவ்வாறு தாய்மை செய்யப்பட்டுழி முன்னிலைச் சுட்டுணர்வு ஒழிந்து முன்னிலை தன்னிலைகள் ஒன்றாகி அரிய பெரிய சகசரிட்டை என்னும் இயற்கை ரிட்டைககடும். சகசரிட்டையால் தூலம் பூரண அமலம் அடைந்து கட்டுக்கள் எல்லாம் அற்று அந்நூறக்கையாய்ச் சூக்கும (ஓ வடிவம்) மாய் அருவடிவாய் உலகு கண்டு போற்ற மறைந்து சிவாங்க மாதலாகிய உண்மைச் சைவ முத்தி நிலை கைகடும் என்க. இவ்வரிய பெரிய தமிழ் வேதச் செய்யுளால் கூறப்பட்ட தலையாய அறத்தின் பயன் இதுவே என அறிதல் வேண்டும்.

தலை:—சற்குருநாதனாகிய ஆசான் உரை வழி நின்று ஐம்புலத்தாறு ஒம்புதலே சதுர் வித புருஷார்த்தம் என்னும் நார்பொருட்பயனையும் ஒருங்கே அளிக்க வல்ல உண்மைத்தவமாகிய வாய்மையாகிய அறநெறி (7-ம் பக்கம் பார்க்க)

இருக்குவேத உண்மை

சீதையை வந்தித்தல்

சீதையை வந்தித்தல் வேண்டும் எனவும் அதனால் வாய்மையான பொருள் கைகூடும் எனவும் வாய்மையான வாழ்வு—நித்தியத்துவம் உளதாகும் எனவும் இருக்குவேதம் கூறுகின்றது. இவற்றின் உண்மை இன்னது என ஒரு சிறிது ஆராயப்படும்.

இருக்கு அஷ்டகம் 3; அத். 8; வர்க்கம் 8; மண்டலம் 4; அநுவாகம் 5; சூக்தம் 12.

“ அண்மையார் சவு
பாக்கிய மடைந்தவவுறுக
ஒண்மையா லுனைச் சீதையை
வந்திப்போ மொளிசார்
திண்மை நற் பொருளளித்து நற்
பலளினைச் சேர்த்து
வண்மையோ டெமை
வாழ்விக்குங் காலத்து மகிழ்ந்தே”

“ இத்திரன் பிடித்திகெ விச்
சீதையைப் பூடன்
அந்திலன் னதைச் செவ்வனே
யமைக்க வவ்வான
முந்து பாலினே டெங்களை
யளித்திட முறையே
எந்த வாண்டுமே ராளமா
யியைகு வோன் கறக்க.”

சீதையை வந்தித்தல்—பூசித்தல்—அடைதல் என்றால் என்ன? நமது சரீரம் தாய்மை அடைந்தாலன்றி வேறு வகையால் படியேற்றம் பெறுவது—முத்திரெறி செல்வது முயற்கொம்பே என்பதில் ஐயமுண்டோ? இது அரிய பெரிய தத்துவார்த்தம், வேதத்தின் உட்பொருள் இதுவே. இதனுள் எல்லாம் அடங்கிவிட்டன. சீதை என்றால் என்ன? சீதை என்றால் இலக்குமி என்பர். சீதேவி என்பர். சீதையே சீதேவி. இதுவே “சி” என்பது. ஐந்தில் நடுநாயகமாகிய சிகாரம் இதுவே. இதன் உண்மை அமயம் நேரும் போது விளக்கக்கூறப்படும். இதனையே “சி” என்பர்—“பூ” என்பர். சீதரன் என்றால் இலக்குமி நாயகன் என்பர். “சி” என்னும்

சீதையை—இலக்குமியை அடைய முயல்வதே செயற்கரிய நற்றவம். “சி” என்னும் சீதையை அடைய முயலுவதே வேண்டியவற்றை எல்லாம் வேண்டியவாறு அடைதற்கு உரிய அரிய பெரிய தவம் என்க. இதற்கு மதிமுயற்சி என்னும் மதிவெராக்கியம் வேண்டும். ஆண்மைவேண்டும். புங்ஸத்துவம் வேண்டும். ஆதலால் இத்தவம் எளிதன்று.

“ தான் என்ற வாலையவன்
உருவங் காணச்
சமர்த்துண்டோ
ஆண்பிள்ளை தானுமுண்டோ
.....”

என்றனர் அரும் தவத்தால் சீதையை அடையப்பெற்று நித்தியத்துவம் பெற்ற கருஜூரார். திரோதானம் என்னும் மாமுகடி முகடியாகிய மூதேவி, மூதேவி என்னும் மூத்தவளாகிய அசுத்தகாயப்பெண் அவ் அசுத்தம் நீங்கி—மலம் நீங்கி விமலகாயப்பெண்ணாக — சீதையாக மாற்றம் அடைவதே சீதையை வந்தித்தல்—அடைதல் என்பதன் பொருளாகும். அஃதாவது காயமாயம் கழிதற்கு ஏற்ற ஒழுக்கமே—சாதகமே சீதையை வந்தித்தலாகிய தவமும், அக்காயமாயம் கழிதலே —காயம் விமலம் அடைதலே சீதையை அடைதலுமாம் என்பது. பின்வரும் தேவர் திருவாக்கும் இவ்வுண்மையை நன்கு புலப்படுத்துகின்றது.

திருக்குறள்

“ மடியுளார் மாமுகடி
யென்ப மடியிலான்
தானுளார் தாமரையினள் ”

(ஷ. ஆள்வினையுடைமை செ7.)

இருள் வடிவாகிய அஞ்ஞானம் அவித்தை என்னும் மூச்சுவியானவன் ஒருவன் சோம்பலின் கண்ணே சங்கி இருக்கின்றனன் எனவும், நெஞ்சுத்தாமரையில் வீற்றிருக்கும் ஞான ஒளி வடிவிலானாகிய சீதேவி என்னும் இலக்குமி ஆனவன் அச்சோம்பல் இல்லாதவனது மதிமுயற்சியின்

கண்ணே தங்கி இருக்கின்றனன் எனவும் அறிஞர் கூறுப என்பது இதன் பொருளாகும்.

மடி என்பது என்ன? அதுதான் ஊழ் என்னும் விதிவசப்பட்டு மடிந்திருத்தல்—சோம்பியிருத்தல் என்பது. மா என்பது இங்கே அசுத்தமையை என்னும் அவித்தையை உணர்த்தி நின்றது. தான் என்பது மதிமுயற்சி. தாமரை நெஞ்சுத்தாமரை. முயற்சி, தாமரை என்னும் சொற்களின் உண்மைப்பொருள் அமயம் நேர்ந்தபோது விளக்கக்கூறப்படும். முகடி, சேட்டை, மூத்தவன், மூதேவி, அருக்கு நாச்சியார், அசுத்த தேகம் என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள். சீதை, சீதேவி, இலக்குமி, இந்திரை, பெருக்கு நாச்சியார், விமல தேகம் என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள். குரு அருளால் பெறப்படும் மதி வினையாகிய புது வினையால் விதிவினையாகிய பழ வினை வெல்லப்பட்டபோது வினைப்போக தேகம் என்னும் முகடிவடிவாகிய அசுத்த பௌதிக தநுவானது அவ் அசுத்தம் நீங்கிச் சீதேவி வடிவமாகிய விமல பௌதிக தநுவாக மாற்றமடைய மகைசுவரியமாகிய இத்திரச்செல்வம் உளதாகிப்பிணி மூப்புச் சாக்காடுகள் நீங்கி நித்தியத்துவம் அடையப்படும் என்பதும், மதி முயற்சி இன்றி மடிந்திருப்பதால் விதியை வெல்ல முடியாது பிணி மூப்பு முதலிய நல்குராவால் நலிந்து சாக்காடு அடைந்து பிறவி வலைப்படுதல் கைகூடும் என்பதும் இச்செய்யுளால் நன்கு பெறப்படுதல்கண்டு கொள்க.

அசுத்த பௌதிக சரீரமாகிய வினைப்போக தேகம் வெல்லப்பட்டபோது (விமலமானபோது) மகைசுவரியமாகிய இத்திரபோகம் உளதாகும் எனவும், சரீரம் விமல ஒளி மயமாகும் எனவும் இப்பெற்றி வாய்ந்தவனுக்குப் பிணி மூப்புச் சாக்காடுகள் நீங்கி நித்தியத்துவம் உளதாகும் எனவும் சுவேதாசுவதரஉபநிடதமும் கூறுகின்றது. அச்சலோகம் வருமாறு:—

“ ப்ருதிவியப் தேஜோ
நிலகே சமுத்திதே
பஞ்சாத்மகே யோககுணே
ப்ரவ்ருத்தே; நதஸ்ய
ரோகோ நஜரா நம்ருத்யு:
ப்ராப்தஸ்ய யோகாக்கி
மயம் சரீரம்.”

என்பது சலோகம்.

(இ—ள்) பஞ்சாத்தமகே ப்ருதிவி அப் தேஜ அநிலகேசமுத்திதே—ஐந்து தன்மை களையுடைய நிலம் நீர் தீ வளி வெளி என்னும் இவை (இவற்றாலாய முன்னிலை தன்னிலை கள்) வெல்லப்பட்டபோது, யோக ருணை ப்ரவ்ருத்தே — (வாய்மையான) யோகத் தின் பயனான மகைசுவரியம் (இந்திர போகம்) அடையப்பட்டபோது, யோகாந்ரி மயம் சரீரம் ப்ரார்த்தய—யோக த்தாலான விமலஒளிமயமான சரீரத்தை— விமலகாயத்தை அடையப்பெற்றவனாகிய அவனுக்கு, நரோக:—பிணி இல்லை, நஜரா:— சரை இல்லை (மூப்பில்லை) நம்ருத்யு:— மரணம் இல்லை என்பதாம்.

பஞ்ச பூதங்களால் ஆக்கப்பட்டது இவ் வுலகம். தாபர சங்கமங்கள் எல்லாம் பஞ்ச பூதங்களாகிய கருக்களால் ஆக்கப்பட்டன வே. இது உலகம் அறிந்த இரகசியம்.

“நிலம் நீர் தீ வளி
விசும் பொடைந்தும்
கலந்த மயக்கம் உலகமாதலின்”

என்பது தொல்காப்பியம்.

“மண் திணிந்த நிலனும்
நிலனேந்திய விசும்பும்
விசும்புதை வருவளியும்
வளித்தலைஇய தீயும்
தீமுரணிய நீரும் என்றாந்து
ஐம்பெரும் பூதத்து இயற்கை
[போல”

என்பது தலைச்சங்கத்து நல்லிசைப்புலவ ராகிய முாஞ்சியூர் முடிநாகராயர் வாக்கு. (புறநானூறு.)

ஐம்பூதம் வெல்லப்பட்டன எனவே அவ ற்றாலாய சரீரம் வெல்லப்பட்டமை சொல் லாமலே அமையும். வாய்மையான யோகப் பயன் அமலப்படிப்பேறு இதுவே. இந்திர போகமாகிய மகைசுவரியம் அளிப்பது இந்திரையாகிய இலக்குமியை இலக்குமி யாகிய சீதையை அடைதல் என்பது இதுவே.

சீதையை அடைதலால் வாய்மையான பொருள், பொருளாகிய பொன் கைகடும். இதுவே பொற்சண்ணம் — செம்பொன் செய்சண்ணம். அம்மையப்பருக்கு உவப் பான பொன் இதுவே. இப்பொன்னால் நீனைத்த வெல்லாம் அடையலாம். அருத் தவப்பயன் இதுவே.

“முனிவரு மன்னரு முன்னுவ பொன்
[லால் முடியும்”
(திருக்கோவை, செ 332.)

என்புகழப்பட்ட பொன் இதுவே. மகை சுவரியமாகிய இந்திரபோகம் அளிப்பது இதுவே; நித்தியத்துவம் அடையச் செய் வது இதுவே. இது பற்றியே

“ஒளிசார் தின்மை நற்பொருள்
அளித்து நற்பலனினைச் சேர்த்து
வண்மையோ டெமை
வாழ் விக்குங்காலத்து மகிழ்த்தே”

என்று கூறப்பட்டது. வாய்மையான பொன் இன்னது என அதன் இலக்கணம் அமயம் நேரும்போது மேலும் விளக்கிக்கூறப் படும்.

இவ் அமல முதற்படியே வழி—முத்தி வாயில், இவ்வழியில் நிற்பவரே வழியடி யார். இவரே இந்திரர். “வானூடர் கோ வும் வழியடியார் சாழலோ” என்பது திரு வாசகம். (திருச்சாழல் செ. 12.) இதுபற்றியே “இந்திரன் பிடித்திகெ இச் சீதையை” என்று கூறப்பட்டது. வழி யடியாராகிய இந்திரர் மாண்பு அமயம் நேரும்போது விளக்கிக்கூறப்படும்.

இதுகாறும் கூறியவைகளால் முத்திவா யில் என்னும் அமல முதற்படியை அடைத லாகிய விமலகாயம் பெறுதலே “சீதையை வந்திப்போம்” என்னும் இருக்கு வேதக் கற்பனையின் உண்மைப் பொருள் என்பது ஒருவாறு உணரத்தக்கம்.

தலையாய அறம்.

5—ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

யாகலின், இதனின் மிக்கது பிறிதில்லை என்பாராய் “தலை” என்றார். இத்தமிழ் வேதச்செய்யுட்டுக்கு உண்மைப்பொருளாகிய செம்பொருள் இதுவே என்பது நன்கு கடைப்பிடிக்க.

“கடுகைத்துளைத் தேழ் கடலைப் புகட்
[டிக் குறுகத்தறித்த குறன்”

என ஆன்றோர் கூறியவாறு, உண்மையை உணரும் ஆற்றலும் காதுலும் உடையார்க்கு அன்றோர் அறிய வேண்டிய வேத உண் மைகளை எல்லாம் தன்னகத்துக்கொண்டு பொய்யில் புலவர் பெருமான் புகழ்போல நிற்கின்றது இவ் அறிய பெரிய குறட்பா என்பதில் எட்டுணையும் ஐயமில்லை.

பலகோடி சென்ம நற்றவப்பயன் திரண்டு ஒரு வடிவெடுத்த வித்தகரே சற் குரு நாதன் அருளால் இத் தலையாய அற நெறியைக் கடைப்பிடித்து, அஃதாவது வாய்மையான இயம் நியமாதிகளைக் கைக் கொண்டு ஒழுக்கி உய்தியுடையவல்லராவார். “தவமும் தவமுடையார்க்காகும்” என் பது தேவர்வாக்கு.

மார்க்கண்டேய முனிவர் முதலிய எத் தனையோ முனிவர்களும் இருடிகளும், அரசர்களும், பிறர் பலரும், மணிவாசகப் பெருமானும், அறுபத்து மூவரும், ஆழ்வார் என்னும் திருநாமத்துக்கு வாய்மையில்க்கியமாகி வதித்த மகான்களும், பட்டினத்தார், பத்திரகிரியார், சேந்தனார், முத்துத்தாண்டவர் என்பவர்களும் முன்னிலைகளை நிறைகண்டு பஞ்சீகரணித்த— உறவு படுத்தி அஃதாவது இத்தலையாய அறநெறியைக் கைக்கொண்டு ஒழுக்குத லாகிய உண்மைச் சிவபூசையால் காலனைக் காலால் உதைத்து — விதியை வென்று நித்தியத்துவம் அடைந்தவரேயாவார். கடல் கடைந்து அமுதம் பெறுவது — நஞ்சை அமுதமாக்குவது—முன்னிலையைத் தன்னிலையாக்குவது—மாயையை அடிப் படுத்துவது—உண்மைச் சிவலிங்க பூசையால் காலனை வெல்வது என்றால் எளி தின் முடியுமா? சிவலிங்க பூசையின்றி— சங்கர பூசையின்றிக் காலன் அடிமைப்படு வாளு? ஆலம் அமுதமாளுன்றி—ரக்க தேகம் எனப்படும் இடப தேகத்தைப் பெற்றாலன்றி நித்தியத்துவம் அடைவ தென்பது—தூலம் பிணமாகி விழ இறந்த பின் முத்தியடைவதென்பது வெற்றுசையே என்க. முன்னிலைகளை நிறைகண்டு பஞ்சீகரணிப்பதே வாய்மையான அங்க லிங்க வழிபாடொருமும். அங்கம்—தன்னிலை லிங்கம்—முன்னிலை. இவை தம்முள் ஒன்றுவதே ஐக்கியம் ஆகும். இதன்றான் பதி பசு பாசம் அநாதி எனப்பட்டன. பாசமே பாசம் என்னும் மலமே பரிபாக முற்று அமலம் என்னும் அருட்சத்தியாகி — ஞானசத்தியாகி மாறுவதாகும். அஃ தாவது மாயக்குரம்பை என்னும் செடி சேருடலமானது—மலக்குரம்பையானது அசுத்த நிறை நீங்கி நித்தியத்துவ நிறையாகிய அமல நிறைபெற்று அமலக்குரம்பையாகி மாறுவதாகும். மாறிப்பிறத்தல் என்பது இதுவே என அறிதற்பாற்று. “மாயக்குரம்பை நீங்க வழிவைத்தார்க்கல் வழியே போது ஈமே” எனவும் “பூத்து

“வித்தகம்”

பேற்ற
மதிப்புரை.

இலங்கை பேராதினை

அரசினர் கிருஷிக நிலையத்தில்
பிரதம லேககராய் இருப்பவர்களும்
சமயசாத்திரங்களில் மிக்க
பாண்டித்தியம்
உடையவர்களுமாகிய
சைவத் திருவாளர்

அ. விசுவநாதன், பி., எ.,

அவர்கள்

“வித்தகத்துக்கு” உதவிய
வாழ்த்துரை.

“தங்கள் “வித்தக”ப் பத்திரிகை
“வரப்பெற்றுப் படித்து மகிழ்ந்தேன்.
“ஆரம்ப சூர் முயற்சிபோல் ஆகாது
“வித்தகம்” நெடுநாள் நின்று நிலவி
“எமது பாஷை சமயம் என்பவை
“களை விருத்தி செய்யும் வண்ணம் எம்
“பெருமான் திருவருள்பாவிப்பாராக”

குறிப்பு:—இப் பத்திரிகைப் பேரா
சிரியர்பால் தமதுளத் தாக்க முற்ற
வாய்மையான அன்பையும் நட்புரி
மையையும் வெளிப்படக் காட்டி
எமது “வித்தகம்” எம்பெருமான் திரு
வருட் பிரசாதம் பெற்று எத்தகை
இடையூறு மின்றி வளர்ந்து ஓங்க
வேண்டுமென ஆசிகூறிய இப் பேரி
யாருக்கு எமது அன்பார்ந்த வந்தனம்
என்றும் உரிமையாகற்பாலதேயாம்.

[ப—ர்]

ருத்தி பூந்துருத்தி என்பீராகில் பொல்
லாத புலாற்றுருத்திபோக்கலாமே” என
வும் நமது அப்பர் அருளிய அருமறை
யின் உண்மைப்பொருளை உணர்வார்ப்
பெறின், மாயக்குரம்பை என்னும் மலக்
குரம்பை அமலக்குரம்பையாகி மாற்ற
மடைந்து, பாசங்கள் பற்றுக்கள் எல்லாம்
ஆற்று நித்தியானந்தப் பெரும் பேறடை
வதே—நித்தியத்துவம் அடைவதே ஐம்
புலத்தாறு ஓம்பலாகிய தலையாய அற
நெறியின் பயன் என்பது தடக்கை நெல்
லிக்கனி என விளக்கம் பெறும் என்பதில்

“வித்தக”
மதிப்புரை

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் கைலாய
நாத சுவாமி தேவஸ்தான தருமகர்த்
தரும், ஆதிசைவ அந்தணர்குல தீலக
ரும், சிவாகம விற்பன்னரும், சோதி
டத் தலைவரும், யந்திர வித்வ சிகா
மணியும், கிரியா காண்டக் கண்ணாடி
யுமாகிய (தம்பையாக் குருக்கள் எனப்
பிரசித்தியாக வழங்கப்படும்)
ப்ரம்ம ஸ்ரீ ந. வே. கார்த்திகேயக்
குருக்கள் அவர்கள் பணித்த
திருமுகம்:—

தங்கள் “வித்தக”ப் பத்திரிகை
வரப்பெற்றுப் படித்து மகிழ்ந்தேன்.
1-ம் இலக்கப் பத்திரிகையில் வித்தகம்
என்பதன் பொருள் மிகத் திறமாக
விளக்கப்பட்டிருந்தது. இத்தகைய
விளக்கமான பொருளை இப்பத்திரிகை
யிலன்றி வேறு எவ்விடத்தும் யாம்
காணவில்லை. அரிய பெரிய வேதங்
களின் உண்மைப் பொருளை அறியும்
ஆற்றலும் காதலும் இல்லாத அன்
னிய பாஷா பண்டிதர் சிலர், பொரு
ளவாவுடைய சம்ஸ்கிருத பண்டிதர்
சிலரிடம் அவ்வேதங்களைக் கேட்
டறிந்து, அவற்றை விநோதார்த்த
மாக மொழிபெயர்த்து விட்டார்கள்.
அம் மொழிபெயர்ப்பு நூல்களைப்
படித்த சைவப் பண்டிதர் சிலர் அவ்
அந்நியர் கூற்றையே உண்மை என
நம்பி அவ் வேதங்களின் உண்மைப்
பொருளை அறியாது மயங்கி அவற்
றைப் புறக்கணிப்பாராயினர். தற்கா
லம் போலவே முற்காலத்தும் சமண
எட்டுணையுடைய இயல்பில் இதுகாறும் கூறிய
வைகளால்,

“தென்புலத்தார் தெய்வம் வீருந்தொக்
கருணைநூற்கைப்புலத்தாரும்பறலை”
என்னும் அரிய பெரிய தமிழ்வேதச் செய்
யுள் துதவிய பொருளாகிய தலையாய
அறம் இன்னது என்பதும் அச் செய்யு
ளின் உண்மைப்பொருளும் ஒருவாறு
உணரத்தகும். (முற்றிற்று.)

பொளத்தர் முதலிய புறச் சமயிகள்
மனம் போனவாறு வேதங்களை அவ்
மதித்து அவற்றைத் தடுமாற்றம்
அடையச் செய்தார்கள். அக்காலத்
தில் வேதவியாச மகா முனிவர்
தோன்றி அவ்வேதங்களை வகுத்து
உண்மைப் பொருளை விளக்கி அவற்
றை நிலைநாட்டி வைத்தனர். இவ்
உண்மை பின் வரும் பிரமாணங்
ளால் அறியக் கிடக்கின்றது.

கந்தப்புராணம்.

“முந்தொருகாலத்தில் மூவுலகத்தன்னில்
வந்திடுமுயிர்செய்த வல்வீனையதனாலே
அந்தமின்மறையெல்லா மடிதலைதடுமாறிச்
சிந்திடுமுனிலோருந் தேவரும்ருளுற்றார்”

“எத்திடு சருதிசுளிசைக்கு மாண்பொருள்
மாத்திரைப் படாவென மாசில்காட்சியர்
பார்த்துணர்பான்மை யாற்பல வகைபடச்
சூத்திரமானவும் சொற்று வைகினான்.”

“கரையறுவேத மாங்கடலை நான்கவாய்ப்
பிரிநிலையாக்கியே நிறுவுபெற்றியால்
புரைதவிர் முனிவரன் புகழ்வியாதனென்
நெருபெயர்பெற்றனனுலகம்போற்றவே”
(ஷை பாயிரப்படலம்).

வேத உண்மைகள் மறைந்து, உல
கம் தடுமாற்றம் அடைந்து நிற்கும்
இக்காலத்தில் “வித்தகம்” என்னும்
ஞானபாஸ்கரன் வேத சிவாகமங்
களின் மறைபொருள்களை எடுத்துக்
காட்டி உலகோர் அறியாமையை
நீக்கி அவ்வேத சிவாகமங்களை நிலை
நாட்டமுன் வந்திருப்பது கண்டு யாம்
அளவிறந்த ஆனந்தம் அடைகின்
றோம். “வித்தகம்” பல்லாண்டு
வாழ்க.

யாழ்ப்பாணத்து
நல்லூர்
கைலாயநாத
சுவாமி
தேவஸ்தானம்
11—1—34 }
இங்ஙனம்.
ந.வே. கார்த்திகேயக்
குருக்கள்.

குறிப்பு:—இம் மதிப்புரையை மனமு
வந்து எமக்குதவிய இவ் ஆதிசைவ அந்
தணகுலதிலகருக்கு எமது அன்பார்ந்த
நமஸ்காரம் சமர்ப்பிக்கற்பாலதே யன்றி,
கைம்மாறு பிறிதொன்றும் அறியகில்லேம்
என்றமிகப்பணிவுடன் தெரிவிக்கின்றோம்.

[ப—ர்]